

Huỳnh Tấn Mẫm, đảng viên cộng sản phản tỉnh muộn màng

Thiện Ý
15.07.2014

“Thư tâm tình của Huỳnh Tấn Mẫm gửi các bạn thanh niên - sinh viên - học sinh”
đề ngày 4/7/2014 được phổ biến rộng rãi trên mạng Internet và đang được công
luận chú ý, có kẻ khen, người chê. (kèm theo)

Huỳnh Tấn Mẫm là ai?

Huỳnh Tấn Mẫm, sinh năm 1943 tại Chợ Cầu, Hóc Môn, Gia Định, một cựu sinh
viên trường đại học y khoa Sài Gòn trước ngày 30/4/1975, hoạt động nằm vùng
cho Việt cộng và trở thành một trong những thủ lĩnh hàng đầu của “Phong trào
thanh niên - sinh viên - học sinh đấu tranh chống Mỹ - Ngụy” (sau đây xin viết tắt
là “Phong trào”), từng là chủ tịch Tổng hội sinh viên Sài Gòn.

Do các hoạt động nằm vùng cho Việt cộng, chống phá chế độ Việt Nam Cộng
Hòa (VNCH), Huỳnh Tấn Mẫm đã bị cơ quan an ninh VNCH bắt giam rồi thả ra
nhiều lần do áp lực của quốc tế, vì làm tướng (thật hay giả tạo) Huỳnh Tấn Mẫm
là người quốc gia bất đồng chính kiến (dù cơ quan an ninh VNCH có bằng
chứng và biết rõ Mẫm là người của Việt cộng). Nhờ đó Huỳnh Tấn Mẫm đã tồn
tại cho đến sau ngày 30/4/1975.

Sau ngày 30/4/1975, Huỳnh Tấn Mẫm được chế độ mới lần lượt cho giữ các chức vụ như chủ tịch Hội Liên Hiệp Sinh Viên Việt Nam, Tổng Biên tập báo Thanh Niên, Đại biểu Quốc hội đầu tiên sau ngày thống nhất đất nước, chủ tịch Mặt trận Tổ quốc thành phố Hồ Chí Minh, từng được gửi sang Liên Xô học và bảo vệ luận án Tiến sĩ Triết học Mác-Lê tại Viện Hàn lâm Khoa học xã hội.

Theo lời vợ của Huỳnh Tấn Mẫm là NLD nói với người viết khi dạy học chung tại một trường Phổ thông cơ sở ở Sài Gòn (khoảng năm 1976 - 1977) thì Đảng đã cho Huỳnh Tấn Mẫm lựa chọn: một là qua du học Liên Xô lấy bằng Tiến sĩ triết học Mác-Lê để tiến thân về chính trị; hai là tiếp tục học y khoa còn dở dang để trở thành bác sĩ.

Huỳnh Tấn Mẫm đã chọn đi học Liên Xô. Vẫn theo lời vợ Huỳnh Tấn Mẫm nói với người viết, thì đó là một sự chọn lựa sai lầm. Vì học ra bác sĩ còn kiếm tiền được, lấy Tiến sĩ triết học Mác-Lê về thì trước hết phải đi dạy học các trường Đảng lương công nhân viên ba cọc ba đồng; nếu vào biên chế có chức có quyền mà không hủ hóa tham nhũng thì cũng chẳng có tiền. Có lẽ vì vậy mà nghe đâu sau này Huỳnh Tấn Mẫm đã tiếp tục học lại y khoa tại chức và đã tốt nghiệp.

Đối với Huỳnh Tấn Mẫm, trước sau tôi chỉ gặp mặt hai lần, lần đầu trước ngày 30/4/1975 và lần thứ hai cũng là lần cuối sau biến cố đó.

Lần đầu tôi gặp Huỳnh Tấn Mẫm vào khoảng năm cuối thập niên 1960 khi anh mới được trả tự do, tại một giảng đường của trường Đại học Nông Lâm Sóc, trong khi bên ngoài, trên khúc đường Cùòng Đễ nằm giữa Hồng Thập Tự và Thống Nhất, đang có cuộc đụng độ giữa các thanh niên - sinh viên - học sinh thuộc "Phong trào" xuống đường biểu tình chống chính phủ VNCH, với lực lượng cảnh sát dã chiến.

Hôm đó, đề tài thuyết trình để kích động xuống đường là "thuế kiệt ược song hành" của chính phủ do Luật sư Bùi Chánh Thời (thuộc khối Ấn Quang) làm thuyết trình viên. Tôi đến gặp Huỳnh Tấn Mẫm qua trung gian của một người bạn thân (sau này mới biết cũng hoạt động nằm vùng như Huỳnh Tấn Mẫm) để giới thiệu một người bạn lúc đó là Chủ nhiệm & Chủ bút báo Hiện Diện của Tổng Liên Đoàn Sinh Viên Công Giáo Việt Nam để thực hiện một cuộc phỏng vấn (Anh NTQ hiện ở Houston).

Lần thứ hai gặp Huỳnh Tấn Mẫm vào khoảng năm 1976-1977 khi tôi đến nhà anh nằm tận cùng một hẻm lớn trên đường Pasteur. Khi đó Huỳnh Tấn Mẫm mới được biên chế vào Quốc hội thống nhất cả nước.

Tôi đến theo lời mời của NLD vợ Huỳnh Tấn Mẫm, cùng dạy học chung trường với tôi, để lấy tiền chiếc TV đã bán thiếu trước đó một tháng theo ước hẹn. Vì nghe NLD nói con gái nhỏ thích coi TV, cứ phải qua nhà hàng xóm coi nên muốn mua một TV cũ. Nghe vậy người viết nói đang cần tiền, có TV cũ muốn bán, vợ Huỳnh Tấn Mẫm ngỏ ý muốn mua với điều kiện cho khát lại một tháng mới gom đủ 200 đồng (tiền mới, lương giáo viên lúc đó đồng hạng 30 đồng một tháng) để trả.

Nhưng khi đến nhà vợ Huỳnh Tấn Mẫm nói vẫn chưa đủ, nhờ người viết chạy Honda chở qua nhà Thượng tá X... bố vợ anh ở căn biệt thự nằm ở góc đường Hai Bà Trưng và Phan Thanh Giản (tức Điện Biên Phủ bây giờ) để mượn thêm bố mẹ mới đủ 200 đồng (tiền mới) trả cho tôi.

Một đảng viên cộng sản phản tình muộn màng.

Tôi biết Huỳnh Tấn Mẫm nhưng có lẽ huỳnh tấn mẫm không biết tôi, mà có biết cũng không thể nhớ tôi là ai. Vì trước sau tôi chỉ gặp anh đúng hai lần, lần đầu trước và lần thứ hai cũng là lần cuối sau 30-4-1975. Nhưng NLD vợ anh biết và có lẽ còn nhớ tôi vì có một thời cùng dạy học chung trường (1976-1977).

Tôi với Huỳnh Tấn Mẫm không là đồng môn vì anh học y khoa, tôi học luật, và về mặt lý tưởng thời tuổi trẻ cho đến nay chúng tôi hoàn toàn trái ngược: Tôi lý tưởng “Quốc gia dân tộc, dân chủ pháp trị”, Huỳnh Tấn Mẫm lý tưởng “Cộng sản quốc tế, độc tài toàn trị”.

Thực tế, tôi sinh ra ở Miền Bắc di cư vào Miền Nam năm 1954 để lánh nạn cộng sản; còn Huỳnh Tấn Mẫm sinh ra và được sống tại Miền Nam, nhưng thời tuổi trẻ lại ngưỡng vọng và đi theo cộng sản Bắc Việt để tiếp tay cộng sản hóa Miền Nam. Vì Huỳnh Tấn Mẫm cũng như những người tuổi trẻ một thời theo cộng sản, đã làm tướng chính quyền trong chế độ dân chủ pháp trị VNCH ở Miền Nam là công cụ tay sai “Đế Quốc Mỹ” mà không biết rằng chính quyền trong chế độ độc tài đảng trị Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (VNDCCH) ở Miền Bắc cũng là công cụ tay sai của các đế quốc công sản Nga - Trung Quốc, làm tướng rằng guồng máy công quyền và xã hội trong chế độ quốc gia VNCH ở Miền Nam đầy tham nhũng, thối nát, áp bức, bất công, mà không biết rằng thực tế guồng máy công quyền và xã hội trong chế độ cộng sản VNDCCH ở Miền Bắc còn tệ hại hơn nhiều.

Tất cả sự làm tướng này, chỉ sau ngày 30/4/1975 khi sống dưới chế độ cộng sản dưới bảng hiệu Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam Huỳnh Tấn Mẫm và

những kẻ tuổi trẻ làm lạc như anh mới dần dần ngộ ra được đâu là sự thật, đâu là chính tà.

Ngộ ra được sự thật, biết đâu là chính tà là điều tốt, nhưng quan trọng hơn là phải biết “phản tỉnh” từ nhận thức đến hành động càng sớm càng tốt để hạn chế và khắc phục hậu quả do nhận thức và hành động sai lầm gây ra mới là điều thiết yếu.

Tiếc rằng Huỳnh Tấn Mẫm và những anh chị em thanh niên, sinh viên học sinh cùng thời vì làm tuồng đã tham gia “Phong trào” dù đã “ngộ ra” rất sớm, nhưng hầu hết đã phản tỉnh quá trễ. Cá nhân Huỳnh Tấn Mẫm giờ đây sau 39 năm (1975 - 2014) mới công khai nói lên sự “phản tỉnh” một cách yếu ớt qua “Thư tâm tình của Huỳnh Tấn Mẫm gửi các bạn thanh niên - sinh viên - học sinh” đề ngày 4/7/2014.

Tôi đã đọc kỹ “Thư tâm tình” của Huỳnh Tấn Mẫm, nếu so với bài “Viết trong những ngày nằm bệnh” công bố gần một năm trước đây của cựu đảng viên cộng sản Lê Hiếu Đằng có cùng cảnh ngộ làm lạc như anh, thì thấy sự “phản tỉnh” của anh quá yếu về nhiều mặt, chủ yếu là về nhận thức và hành động.

Về mặt nhận thức, “Thư tâm tình” chỉ đưa ra những nhận thức chung chung ai cũng biết về sự yếu kém của “guồng máy công quyền”, xã hội suy đồi, bất công trong chế độ hiện tại, sự hèn yếu của tầng lớp lãnh đạo Đảng và Nhà nước trong chế độ hiện tại trước hiểm họa Trung quốc xâm lăng từng bước lãnh thổ, lãnh hải, biển đảo của Việt Nam.

Tuyệt nhiên Huỳnh Tấn Mẫm không dám có những phê phán mạnh bạo, bày tỏ một thái độ dứt khoát chống lại và đòi thay thế “chế độ độc đảng, độc tài toàn toàn trị” bằng một “chế độ đa đảng, dân chủ pháp trị” như Lê Hiếu Đằng đã viết.

Tuyệt nhiên anh không nói gì về quá khứ để hỏi hận đã sai lầm khi đi theo cộng sản, hối tiếc vì đã có những hành động góp phần với đảng Cộng sản làm suy đồi toàn diện đất nước.

Về mặt hành động, trong “Thư tâm tình” Huỳnh Tấn Mẫm đã không đưa ra được một đề nghị cụ thể nào để thay đổi tình hình chính trị có lợi cho dân cho nước, ít ra như Lê Hiếu Đằng, chẳng hạn đã đề nghị thành lập một “Đảng Dân Chủ Xã Hội” đối trọng với “Đảng Cộng Sản Việt Nam” đang độc quyền, độc tôn thống trị trong một chế độ độc tài toàn trị hiện nay.

Ngoài lời kêu gọi tuổi trẻ “Thanh niên - sinh viên - học sinh” bằng những sáo ngữ, cá nhân anh đã chẳng dám có một hành động dứt khoát, cụ thể nào, chẳng hạn từ bỏ đảng Cộng sản như Lê Hiếu Đằng đã làm, hay quyết liệt hơn, đứng ra phát động một phong trào xuống đường chống chế độ độc tài toàn trị, đòi các quyền dân chủ dân sinh, đòi chuyển đổi qua chế độ đa đảng, dân chủ pháp trị, như anh và các sinh viên nằm vùng trước đây đã làm trong cái gọi là “Phong trào thanh niên - sinh viên - học sinh đấu tranh chống Mỹ-Thiệu.”

Phải chăng trước đây trong chế độ dân chủ pháp trị VNCH ở Miền Nam, Huỳnh Tấn Mẫm và các đồng chí của anh dám “đấu tranh” vì biết rằng dù có bị bắt bỏ tù, sinh mạng vẫn được bảo toàn, lại được nổi tiếng, có công với “cách mạng” (Đỏ). Còn bây giờ, Huỳnh Tấn Mẫm và các đồng chí của anh không dám làm trong chế độ độc tài toàn trị Cộng Hòa Xã hội Chủ Nghĩa Việt Nam, vì ngoài việc bị bỏ tù, gia đình anh còn mất tất cả đặc quyền đặc lợi mà 39 năm qua đã được Đảng và chế độ cho an hưởng?

Như vậy người ta có thể nghĩ Huỳnh Tấn Mẫm chỉ có gan xúi tuổi trẻ làm, còn mình thì thoái thác rằng “Tôi tiếc là không còn nhiều thời gian và sinh lực như các bạn, để có thể cống hiến một cách xứng đáng và trọn vẹn cho một vận hội mới đang đến với dân tộc.”

Nhưng việc nước là việc chung, lòng yêu nước không quan hệ ở tuổi tác, mỗi lứa tuổi có cách hành động thể hiện lòng yêu nước khác nhau, đạt hiệu quả khác nhau. Đọc “Thư tâm tình” của Huỳnh Tấn Mẫm người đọc có cảm tưởng anh đang tìm cách trút trách nhiệm làm thay đổi bộ mặt đất nước tốt đẹp hơn cho tuổi trẻ. Còn anh chẳng nhận chút trách nhiệm nào về quá khứ theo Cộng sản cũng như trách nhiệm tương lai làm tiêu vong chế độ Cộng sản, dân chủ hóa đất nước.

Tôi thành tâm mong Huỳnh Tấn Mẫm sẽ có thêm nghị lực, quyết tâm để có được những hành động tiếp theo trong những ngày tới, để mọi người tin tưởng anh đã “Phản tỉnh hoàn toàn, thực sự” không chỉ về mặt nhận thức mà còn chứng tỏ bằng hành động dứt khoát, quyết liệt.

Thiện Ý.

Houston, ngày 11 tháng 7 năm 2014.

Các bài viết được đăng tải với sự đồng ý của Đài VOA nhưng không phản ánh quan điểm hay lập trường của Chính phủ Hoa Kỳ.

Nguồn: <http://www.voatiengviet.com/content/huynh-tan-mam-mot-dang-vien-cong-san-phan-tinh-muon-mang/1958261.html>

Thư tâm tình của Huỳnh Tấn Mẫm gửi các bạn thanh niên - sinh viên - học sinh

Sài Gòn, ngày 4 tháng 7 năm 2014

Cùng các bạn Thanh niên - Sinh viên - Học sinh thân mến,

Tôi là Huỳnh Tấn Mẫm, không mang một danh phận nào trong guồng máy công quyền hay một địa vị xã hội, tôi chỉ là một thanh niên – nếu các bạn cho tôi dùng từ này – một thanh niên nhiều tuổi, và hơn thế, là một công dân có ý thức trách nhiệm về tình hình đất nước hiện nay. Tôi tiếc là không còn nhiều thời gian và sinh lực như các bạn, để có thể cống hiến một cách xứng đáng và trọn vẹn cho một vận hội mới đang đến với dân tộc.

Như các bạn đã biết, sự kiện giàn khoan Hải Dương Thạch Du 981 của Trung Quốc hiện diện hai tháng nay ở vùng lãnh hải Việt Nam, không phải là sự kiện lớn đơn thuần, mà nó biểu hiện một tiến trình vô cùng hệ trọng đối với sinh mệnh của Tổ Quốc chúng ta, nó là màn mở đầu công khai cuộc xâm lược của Trung Quốc vào lãnh thổ, lãnh hải nước ta trong kế hoạch có quy mô thôn tính cả Biển Đông, từng bước khống chế toàn vùng Đông Nam Á, để thực hiện mộng siêu cường bá chủ không giấu diếm của mình. Nó còn bộc lộ cho toàn dân ta biết mối quan hệ mờ ám được che giấu lâu nay dưới các từ ngữ và khẩu hiệu đẹp đẽ của Đảng Cộng sản Trung Quốc đối với Việt Nam ta.

Nhưng đồng thời cũng cần hiểu rằng đây là vận hội mới cho dân tộc, vì nó mang ý nghĩa thức tỉnh toàn diện của một giai đoạn lịch sử, bởi toàn bộ sự thật đã được phơi bày.

Việt Nam là một nước nhỏ về quy mô dân số và diện tích so với họ, lại chậm phát triển về kinh tế, khoa học kỹ thuật, về công nghệ thông tin, công nghệ quân sự... lại đúng vào lúc xã hội đang suy yếu, kinh tế bên bờ vực thẳm, tầng lớp lãnh đạo thì suy thoái tư tưởng - đạo đức - lối sống, tham lam, những nhiễu đầy khắp. Thử hỏi trong tình thế đó làm sao có thể đối địch trước một tham vọng vĩ cuồng như thế của đối phương?

Câu hỏi ấy đang xoáy vào lòng mỗi người dân nước ta, và chúng ta thật sự day dứt về câu trả lời.

Dù chúng ta yêu hòa bình bao nhiêu, chân thành mong muốn hữu nghị bao nhiêu, tất cả cũng bằng thừa, nếu không nói là tự huỷ hoại lấy mình, trước tham vọng của chủ nghĩa Đại Hán phương Bắc.

Bành trưởng Bắc Kinh đang tiến công chúng ta ở thể áp đảo về bạo lực, thể thượng phong về kinh tế, đánh phủ đầu ta về ngoại giao tuyên truyền. Quan chức cao cấp của Trung Quốc – Dương Khiết Trì – đến nước ta, đưa ra một thông điệp với tư cách cao ngạo của một nước lớn, thể hiện mối quan hệ bất bình đẳng không phải đột nhiên mới có: yêu cầu ta chấm dứt cái gọi là “quấy nhiễu” chúng ở giàn khoan HY981, đe dọa nếu ta kiện chúng ra tòa án quốc tế, ta sẽ nhận lấy “hậu quả” khôn lường. Nếu ta “ngoan cố” không hàng phục, chúng sẽ phong tỏa kinh tế, phong tỏa bờ Biển Đông, và mọi tai họa khác sẽ xảy đến. Chúng ngăn cản ta không được mở rộng liên minh quân sự với Mỹ và các nước khác, bởi làm như thế chúng quy là ta mang tội “khiêu khích” chúng.

Các bạn thử nghĩ xem. Họ bao vây và khống chế ta, nhưng không cho ta la lên để nhờ người can thiệp, không cho ai giúp sức, vâng, trối lại và đánh, buộc ta phải tự nguyện đầu hàng!

Qua cách nói và hành động của họ, cơ hồ như ta đã là quốc gia phụ thuộc không có bao nhiêu chủ quyền?

Các quốc gia có chủ quyền, có quan hệ bình đẳng, bất kể là nước lớn hay nhỏ, chưa từng nói năng như thế. Hồ đồ, trích thượng phải bắt nguồn từ một thực tế. Song, yếu kém, nhu nhược vốn cũng không phải không có nguyên nhân. Có khi là sự tương thích bắt nguồn từ những sự kiện chưa bộc lộ từ phía nhà cầm quyền nước ta chẳng? Dù sao cũng đã có một câu phương ngôn đáng nhớ: “Nếu ta đứng lên, là ta ngang hàng, nếu ta quỳ xuống, thì ngang rốn đối phương”.

Các bạn thân mến,

Đó là kết quả của một thực tế yếu kém, hay từ một tinh thần bạc nhược, hay cả hai? Sự than trách hay nguyên rủa đối phương lúc này quả là một sự xa xỉ.

Làm công dân của một nước, làm sao ta không thấy đau lòng khi đất nước bị xâm lăng? Làm sao ta không thấy nhục khi bị kẻ khác lăng nhục vào dân tộc mình? Trên những con đường mà các bạn đi làm hay đi học hằng ngày, trong công viên mà các bạn dạo chơi, trong sách sử mà các bạn đã đọc, luôn phảng phất bóng dáng của tiền nhân, mang tên những vị anh hùng, trong lịch sử hàng nghìn năm trải qua từng thế hệ, đã chống trả lại bọn xâm lược phương Bắc oanh liệt ra sao, và không hề khiếm sợ. Tiền nhân đã để lại cho chúng ta một giang sơn vẻ vang. Đến lượt chúng ta, chúng ta không thể thoái thác, và không hề thoái thác bởi bất cứ lý do gì, để hết lòng bảo vệ giang sơn ấy.

Nhưng lời tâm tình của tôi là vô nghĩa, nếu tôi không nói với các bạn rằng, sức mạnh có ưu thế nhất đang lớn lên từ trong tim và trong trí tuệ của các bạn, là niềm hy vọng của dân tộc – những thế hệ Thanh niên - Sinh viên - Học sinh hôm nay. Các bạn đang đứng ở đầu thế kỷ 21 của một nhân loại đang toàn cầu hóa, mà tri thức thì trở nên vô biên giới và không ai có thể che giấu hay độc quyền được.

Một cuộc chiến đấu để bảo vệ Tổ Quốc bằng mọi biện pháp và thông minh mà các bạn sẵn sàng dẫn thân, và một xã hội mà các bạn cần xây dựng, có tương lai như thế nào, là hai vấn đề quện vào nhau mà có lẽ các bạn đang suy nghĩ?

Để có một đất nước độc lập tự do, trước hết mỗi chúng ta cần có một trí tuệ độc lập tự do, không để bị nhuộm đen, nhuộm đỏ, hay bất cứ màu nào khác; nó phải là lòng yêu nước nồng nàn, trong sáng, yêu hòa bình độc lập và dân chủ bằng một nhận thức kịp thời đại. Một cuộc chiến đấu chỉ bằng niềm tin và sinh mạng dù rất cao cả, nhưng nó sẽ đem lại một kết quả ra sao?

Một xã hội các bạn mong muốn, chưa biết là thế nào, nhưng ít nhất, và chắc chắn nó không thể là một xã hội như các bạn đang nhìn thấy, nó đầy dẫy những bất công, trên một tầng nền của hẹp hòi và thiển cận, nó không bao giờ là bền vững!

Tôi không muốn nói một câu như sáo ngữ: tương lai đang nằm trong tay thanh niên, với nghĩa nó là màu hồng. Không, có thể nó không đến các bạn với màu hồng, nó tùy thuộc vào ý thức của các bạn. Đó là cái nhìn thẳng vào thực tế với đôi mắt biết đúng sai và nói được tiếng nói của trái tim mình. Một cuộc chiến đấu sẽ rất mạnh mẽ khi nó có đầy đủ chân lý.

Điều tôi muốn nói cùng các bạn, chúng ta phải cương quyết làm người công dân tự do, dù xã hội chưa có luật pháp thừa nhận tự do đúng nghĩa. Chúng ta cương quyết làm con người có quyền con người, dù quyền con người chưa được thừa nhận đầy đủ. Chúng ta có quyền và có nghĩa vụ – quyền sống tự do và nghĩa vụ bảo vệ độc lập, toàn vẹn lãnh thổ. Tôi trộm nghĩ, tự do trong bối cảnh Việt Nam hôm nay quan

trọng hơn vì nó chứa cả sự độc lập. Tôi muốn nói đến một thể chế dân chủ, một xã hội dân sự, nó sẽ không bị đem ra mua bán hay đổi chác bất ngờ bởi một đất nước, nếu nằm gọn trong tay của một nhóm người độc quyền.

Chúng ta tin tưởng sẽ giữ được độc lập tự do, sẽ bảo vệ được giang sơn vì chúng ta có hai điều quan trọng:

- **Một, chúng ta có chính nghĩa**, lẽ phải ở về phía chúng ta. Thế giới bây giờ là sự liên kết rộng lớn và có sức mạnh vô tận, vấn đề là ta có làm cho sức mạnh ấy hội tụ lại được hay không? Chúng ta có làm rõ chính nghĩa để xứng đáng được nhận sự ủng hộ đó hay không? Chế độ phát xít của Bắc Kinh hiện nay với chủ trương bạo lực và bành trướng đang tự đào mồ cho mình, và nhân loại sẽ chôn chúng. Tôi tin chắc chắn điều đó sẽ xảy ra như lịch sử nhân loại đã cho thấy.

- **Hai, chúng ta biết sửa mình**. Một quốc gia hùng mạnh là vì có phương hướng đúng, một quốc gia yếu kém là vì có phương hướng sai. Đó là một thể chế chính trị tiến bộ hay lạc hậu, có tạo được sức mạnh đoàn kết của toàn dân hay không mà Việt Nam ta phải cấp bách xem xét để sửa đổi. Sự sửa đổi đó phải đến từ sức mạnh đoàn kết của nhân dân, kể cả những lực lượng, những con người từ trong bộ máy nhà nước, và đồng bào ở nước ngoài.

Tôi tự hỏi, có lẽ cũng giống như các bạn, vì chúng ta không muốn hy sinh xương máu khi chưa cần thiết, và nếu chúng ta là chính nghĩa, tại sao chúng ta **không dám kiện** để đưa họ ra tòa án quốc tế? Thế giới ngày nay không còn ở thời kỳ hồng hoang, nhân loại không phải là bầy thú trong rừng để con lớn dễ dàng giày xéo con bé, hay chính chúng ta mang mặc cảm tự ti, tội lỗi và hẹp hòi mà **không dám nhìn nhận và tiếp nhận sức mạnh đang rộng mở của thời đại**? Làm sao chúng ta có thể tin là an toàn và có giá trị khi tự thu mình, núp vào hang ổ "hữu nghị" giả dối dưới nách của kẻ xâm lược?

Thưa các bạn,

Bao giờ, hay ngay bây giờ chúng ta có thể cất lên tiếng nói thống nhất, mạnh mẽ đối với những người đang mang trọng trách dẫn dắt dân tộc?

Hiện nay, tôi không tán thành nhiều điều, trong đó có hai điều căn bản và cấp bách mà Chính phủ của Đảng Cộng sản Việt Nam đang thực hiện:

1- Đặt Hiến pháp cũng như luật pháp của một Quốc gia dưới cương lĩnh và các chỉ thị của Đảng Cộng sản. Thay vì ngược lại, Đảng Cộng sản phải đặt mình dưới Hiến pháp và luật pháp nhà nước, với chức năng là thi hành chứ không phải chỉ đạo. Từ sự trái ngược đó, với

quyền hành độc đoán trong tay, Đảng đã tự tha hóa và suy thoái (như đã tự thừa nhận), đưa đến một Chính phủ thiếu trách nhiệm và không hiệu quả, làm cho xã hội rệu rã, không phát triển và mất dần sức sống, người dân trở nên lơ láo, mất phương hướng và tích lũy nổi bất bình. Tình trạng này là điều kiện phù hợp ý muốn của kẻ xâm lược.

2- Đường lối đối ngoại hiện nay, là thuộc về Đảng Cộng sản, cụ thể là Bộ Chính trị, chứ không phải do một Chính phủ của nhân dân, vì thế đã không giữ được tư thế chính danh của một Quốc gia, đặc biệt trong quan hệ với Trung Quốc. Các từ ngữ: **hữu nghị, bạn, môi rặng, đồng chí, anh em, 16 chữ vàng (*), 4 tốt...** đã xóa tan tư cách và khoảng cách phải có của một quốc gia với một quốc gia. Mỗi quan hệ mang tính chất tình cảm quá đà và độc hại đó đã tràn ngập trong tư tưởng giới lãnh đạo, quan chức, các đoàn thể, kể cả Đoàn Thanh niên Cộng sản mới lớn sau chiến tranh, thể hiện lời nói, phong cách trong các văn kiện cũng như trong cách hành xử, chứng tỏ một tinh thần dựa dẫm, bầu vú, lệ thuộc, thiếu tự tin của tâm lý nhược tiểu chưa trưởng thành về mặt quốc gia, làm mất quốc thể, của giới lãnh đạo hiện nay. Lẽ ra, mỗi quan hệ không chính danh đó phải được chấm dứt, khi chiến tranh chấm dứt và đất nước thống nhất. "Ân đền oán trả" gì khi còn nằm trong rừng sâu suối lạnh, thì cũng phải minh bạch trong chính sách ngoại giao, không "giáo dục" toàn dân theo cách "xóa tan biên cương" mập mờ như thế được! Vì thế, làm sao trách thái độ kẻ cả của Dương Khiết Trì khi bảo Việt Nam "**quấy rối**" chúng ở giàn khoan, hay kêu gọi Việt Nam "**đưa con đi hoang hãy sớm quay đầu về**", hoặc bí thư Quảng Đông gửi "**danh mục công việc phải làm**" cho Bộ Ngoại giao ta?

Tôi sống ở miền Nam, và biết người dân miền Nam đều nhận thấy cực kỳ phẫn nộ về cách ngoại giao xa lạ như trên.

Thư các bạn,

Văn hóa ngoại giao cũng là biểu hiện chiều sâu của thực thể. Lẽ nào tôi dám nói ép, nói oan cho các lãnh đạo Việt Nam chẳng, khi cho rằng mỗi quan hệ được biểu hiện như thế là xuất phát từ hành vi và tư duy lệ thuộc do quán tính, hoặc do "tận đáy lòng"?

Tôi không tán thành về mỗi quan hệ bất bình đẳng, được gọi là "hữu nghị" giữa Việt Nam và Trung Quốc lâu nay, mà ông Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam đang cố gắng níu kéo một cách vô vọng trong cô đơn và sợ hãi, có tác dụng cuốn cả đất nước rơi vào quỹ đạo của bành

trưởng Bắc Kinh. Tôi cho rằng Trung Quốc là không đáng sợ, một nước rộng về đất, đông về dân, mạnh về bạo lực, chứ không hề là một nước lớn với ý nghĩa là có sức mạnh văn hóa, văn minh và đáng nể trọng. Không tự cúi người xuống để phong Trung Quốc là đại ca vô địch. Cũng không thể có ý nghĩ đến việc **có thể hay không thể** “rinh” đất nước chạy đi nơi khác với lời than thở vô nghĩa: “**Có ai chọn được lán giếng đâu!**”. Thật ra đó là ý của một tướng Tàu đã nói ở Hà Nội các đây hai năm, nhằm đe nẹt Việt Nam đã lỡ năm cạnh Trung Quốc, không thể “chọn” thân phận khác được đâu, lẽ ra không nên lặp lại theo cách áo não như thế. Thủ tướng Nhật, chưa từng than van chuyện phải bê mấy hòn đảo của mình đi đâu. Nữ Tổng thống Hàn Quốc cũng không có một lời nào tương tự!

Tôi chân thành bày tỏ, chia sẻ cùng các bạn về niềm tự tin và tự hào của dân tộc, trước vó ngựa của quân Nguyên-Mông xưa, nay là trước sự hung hăng của quân Tập, với tinh thần là nhân dân phải biết làm chủ vận mệnh của mình, thông qua một **thế chế dân chủ** bởi một Hiến pháp đứng đắn, và **quan hệ bình đẳng** không lệ thuộc Bắc Kinh. Đó là khẳng định căn bản và lâu dài, dù cho nay mai giàn khoan có thể rút đi, hay thay một chiếc khác. Mỗi quan hệ giữa “hai” dân tộc – theo nghĩa dân sự – xưa nay chưa từng có vấn đề, ngoại trừ bọn cầm quyền hung hăng mỗi lúc. Nhắc lại điều này với dân chúng cũng lại là một xa xỉ nữa.

Hai điều nêu trên, không phải là vô cùng hệ trọng của hiện tình đất nước đáng trăn trở hay sao?

Chúng ta không để sự thờ ơ của hôm nay là nỗi hối tiếc của ngày mai. Chúng ta không muốn một đồng bào nào của mình phải tự thiêu như người Tây Tạng, không muốn những nhóm thanh niên ta đến lúc phải vung dao liều chết vào bọn Hán tộc ở các bến tàu như ở Tân Cương. Và chúng ta cũng cần tinh tưởng cảnh giác về những kẻ diễn hài nội địa.

Một phương châm chân chính đã từng vang lên trong lòng dân tộc: “Chúng ta yêu hòa bình nhưng sẵn sàng chiến tranh” để bảo vệ Tổ quốc.

Mong rằng tôi có nhiều cơ may được gặp các bạn, góp phần nhỏ bé của mình cùng các bạn bước tới, cùng cả đất nước đứng hẳn lên đầu

tranh, giữ vững **độc lập** trước sự khống chế và xâm lược của Bắc Kinh, xây dựng một **xã hội dân sự** vững chắc, công bằng và dân chủ.

Ao ước thay!

Trân trọng kính chào.

Huỳnh Tấn Mẫm – một thanh niên nhiều tuổi./.

(*) “Sơn thủy tương liên, lý tưởng tương thông, văn hóa tương đồng, vận mệnh tương quan” (!) – thập lục tự phương châm – do Trung Quốc đưa ra, dịch thành phương châm hành động: **Láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai**”.

Tác giả gửi *BVN*.

Nguồn: <http://boxitvn.blogspot.com.au/2014/07/thu-tam-tinh-cua-huynh-tan-mam-goi-cac.html>